

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/38/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118203098
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118203098.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: W. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., I. G. 1, Q. M., proti žalovanému: 1/ V. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. 2, XXX XX, 2/ D. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. 2, XXX XX, 3/ H.. F. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. 2, XXX XX, všetci právne zast. JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, advokátkou so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C 14/2018-67 zo dňa 09.11.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalovaní v 1/ až 3/ majú spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie, že žalovaní v 1/ a 2/ sú spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy, ktorou žalovaní v 1/ a 2/ darovali sporné nehnuteľnosti žalovanej v 3/ s tým, že žalobca namietal neplatnosť predmetného právneho úkonu. Dôvodom pre túto neplatnosť malo byť to, že právny úkon nebol učinенý vážne ani určite a zrozumiteľne za účelom darovania, nakoľko žalovaní v 1/ a 2/ majú tri dcéry a žalovaná v 3/ vedela o úplatku a insolvencii žalovaného v 1/. Nie je možné, aby žalovaná v 3/ nevedela o dlhoch žalovaného v 1/, nakoľko bolo s ním v dennom kontakte a o tom, že má zákaz manipulovať so svojím majetkom.

2. Súd ustálil, že medzi stranami sporu nebol sporné, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť právnomu predchodcovi žalobcu sumu 123.476,50 Sk s príslušenstvom, pričom žalobca sa stal na základe postúpenia pohľadávky jej vlastníkom. Súdny exekútor dňa XX.XX.XXXX vydal upovedomenie o začatí exekúcie a zakázal žalovanému nakladať so svojím majetkom, pričom žalovaní v 1/ a 2/ darovacou zmluvnou darovali nehnuteľnosti spolu so žalovanou v 2/ žalovanej v 3/.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 písm. b/ exekučného poriadku v znení platnom v roku 1996, podľa § 37, § 39, § 42a Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na skutočnosť, že porušenie zákazu nakladať s majetkom, ktorý podlieha exekúcii, ktorý bol uložený súdnym exekútorom, nemá za následok neplatnosť právneho úkonu ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kedy má mať prednosť inštitút podporovateľnosti, preto dospel súd k záveru, že darovacia zmluva je platným právny úkonom, pričom aj Okresný súd Prešov svojím rozhodnutím č.k. 12C 37/98 uviedol, že táto darovacia zmluva je voči veriteľovi právne neúčinná a pokiaľ by mala byť neplatná, bol by sa týmto súd zaoberal a tento záver vyslovil.

4. Rovnako súd prvej inštancie poukázal na to, že darovanie medzi rodičmi a deťmi nie je úkonom, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi a zároveň dospel k záveru, že v danom prípade nie je naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva v prospech žalovaných osôb, nakoľko právo na zaplatenie pohľadávky u žalobcu nie je ohrozené s tým, že by sa rozšírili len jeho možnosti uspokojenia jeho pohľadávky. Z týchto dôvodov žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na oneskorenosť informácie žalobcu o tom, že žalovaný v 1/ bol spoluvlastníkom určitej nehnuteľnosti.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu, ktorý uviedol, že právne posúdenie veci je nesprávne, nebol úplne zistený skutkový stav, pričom súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy a ani nevysvetlil z akého dôvodu nebolo doplnené dokazovanie o pripojenie spisu exekútorského úradu Y. č.k. EX XXXX/XXXX, ako aj spismi Okresného súdu Prešov 8C 403/99, aj vyžiadanim daňových priznaní žalovaného v 1/ a 2/ za roky 1992 - 1997. Ako vyplýva z prehľadov Okresného súdu Prešov, žalovaný v 1/ bol zaťažovaný v rokoch 1996-2001 množstvom exekúcií, pričom voči nemu bolo vedených minimálne trinásť takýchto exekúcií, napriek tomu uzavrel darovaciu zmluvu zo dňa 23.04.1997 proti zákazu nakladať so svojím majetkom, ktoré boli vyslovené v prebiehajúcich exekúciách, pričom jeho jediným majetkom v značnej hodnote bola práve táto nehnuteľnosť. Žalobca preukázal svoj naliehavý právny záujem, nakoľko vyhovenie takejto žaloby má priaznivý dopad na jeho právne postavenie. Nemôžu obstať názory súdu prvej inštancie, že exekúcia naďalej prebieha, nakoľko je to už 22 rokov a už vtedy bol žalobca zaťažovaný minimálne 11 exekúciami, pričom z jeho minimálneho dôchodku je zrážaná len minimálna suma cca 30,- eur vo vzťahu k 11, respektíve až 25 exekúciám. Takýmto spôsobom zaplatenie pohľadávky nebude dosiahnuté nikdy a jediným majetkom, z ktorého možno reálne očakávať uspokojenie pohľadávky bola nehnuteľnosť, ktorá bola prevedená na jeho dcéru. Žalobca uviedol, že aktívne legitimovaný k žalobe na určenie neplatnosti zmluvy je nielen účastník tejto zmluvy, ale aj každá osoba, ktorej právne postavenie by deklarovanie tejto neplatnosti mohlo mať priaznivý dopad tak, ako je to v prípade žalobcu. Zároveň súd mal za preukázané, že účastníci darovacej zmluvy túto uzavreli s cieľom zabrániť exekúcií, to však podľa názoru súdu nie je v rozpore s dobrými mravmi. Tu však súd zásadne pochybil, nakoľko vo veci vedenej pod sp.zn. 8C 14/2018 bolo preukázané, že úmyslom zmluvných strán pri uzavretí darovacej zmluvy bolo dosiahnutie výsledku, ktorý odporuje zákonu a zákon obchádza a v takomto prípade je následkom takéhoto postupu absolútna neplatnosť právneho úkonu. Ak strany sledujú takýto zámer, je daná absolútna neplatnosť takejto zmluvy podľa § 39 ako to vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 21Cdo 1811/2000. Argumenty žalobcu vyplývajú aj z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II.ÚS 119/2001 či II.ÚS 302/2010. Rovnako žalobca poukázal na ďalšie rozhodnutia, z ktorých vyplýva záver, že právny úkon, ktorý bol vykonaný účastníkmi v úmysle zmariť vykonanie už nariadeného výkonu rozhodnutia, je neplatným právnym úkonom, a preto z týchto dôvodov súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil pokiaľ neuznal právny záujem žalobcu na požadovanom určení a pochybil tiež vo svojich záveroch o určení, že zmluva nie je neplatná.

7. K odvolaniu žalobcu žalovaní uviedli, že je na oprávnení súdu, či vykoná alebo nevykoná označené a navrhnuté dôkazy, navrhnuté sporovou stranou, pričom nevykonanie týchto dôkazov nie je postupom, ktorým by odňal sporovej strane jej práva. Rovnako žalovaní uviedli, že nález Ústavného súdu sp.zn. II.ÚS 302/2010 sa týka skutkovo iného prípadu, než je prejednávaný prípad, nakoľko v uvedenom prípade išlo o porušenie zákazu nakladať s majetkom povinného, avšak až po doručení upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie predajom akcií, teda po tom, čo bolo zjavné aký konkrétny majetok má byť v exekúcií postihnutý. Práve z tohto dôvodu bol prevod tohto majetku považovaný za neplatný právny úkon. V prejednávanej veci však ide o obdobný prípad ako vo veci vedenej pod sp.zn. 4Cdo 107/2007 na NSSR, kedy porušenie zákazu nakladať s majetkom povinného malo nasledovať potom, ako exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ale ešte predtým než sa rozhodlo o konkrétnom spôsobe vykonania exekúcie, preto prevod majetku žalovaného nezakladá neplatnosť právneho úkonu, ale možnosť odporovať tomuto právnemu úkonu. Z tohto dôvodu sú aj nepoužiteľné rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky 30Cdo 2684/2007 a 20Cdo 1426/06 s poukazom na citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 107/2007. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení pod sp.zn. 3Cdo 197/2016 zo dňa 16.11.2017. Rovnako žalovaní poukázali na to, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva v prospech žalovaných v1/ a 2/.

8. K uvedenému podaniu sa žalobca napriek výzve súdu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

15. Odvolací súd k odvolacej námietke nevykonania dôkazu uvádza, že zo zápisnica o pojednávaní (č.l. 62 spisu) vyplýva, že strany nenavrhli doplnenie dokazovania potom, čo súd prvej inštancie za účasti žalobcu oboznámil listinné dôkazy, ktoré boli založené v súdnom spise, ktoré strany sporu nespochybňovali. Aj z uvedeného nepochybne vyplýva, že žalobca, napriek svojej prítomnosti na pojednávaní majúci vedomosť o rozsahu vykonaných dôkazov, nenavrhoval doplnenie dokazovania, čím nemožno hodnotiť postup súdu prvej inštancie, kedy vyhlásil dokazovanie za skončené uznesením za postup, ktorý by bol v rozpore s právom na spravodlivý proces. Táto odvolacia námietka bola vyhodnotená ako nedôvodná.

16. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom

postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III.ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď nedoplnil dokazovanie.

17. Pokiaľ sa týka základnej odvolacej otázky, a teda či je zaťažovaný neplatnosťou právny úkon, ktorým povinný v exekučnom konaní, napriek doručeniu upovedomenia o začatí exekúcie, prevádza svoj majetok, v danom prípade odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou, ktorú vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 4Cdo 107/2007 z 25.11.2008 a dodáva, že niet dôvod pre odlišné posúdenie rovnakej právnej otázky, ktorú Najvyšší súd ako najvyššia súdna autorita vyriešil. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

18. Citované ustanovenie Exekučného poriadku určuje súdnemu exekútorovi povinnosť zakázať povinnému nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Neupravuje však sankciu za porušenie tohto zákazu. Dôsledky porušenia uvedeného všeobecného zákazu treba preto dovodiť výkladom rešpektujúcim účel a zmysel tohto ustanovenia. Dovolací súd považuje za správny právny záver odvolacieho súdu, že sankciu za porušenie zákazu nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii povinným, uloženého mu súdnym exekútorom v upovedomení o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm.b/ Exekučného poriadku, je odporovateľnosť právneho úkonu podľa §§ 42a a 42b Obč. zákonníka. Stotožňuje sa aj s argumentáciou odvolacieho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia a v podrobnostiach na ňu poukazuje. Právny záver odvolacieho súdu rešpektuje účel a zmysel § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku ako aj účel celého exekučného konania s prihliadnutím na jeho jednotlivé štádiá. Podľa názoru dovolacieho súdu je týmto účelom a zmyslom v štádiu exekučného konania, keď bolo súdnym exekútorom vydané len všeobecné upovedomenie o začatí exekúcie (teda nie aj upovedomenie o spôsobe jej vykonania, ktoré s upovedomením o začatí exekúcie môže ale aj nemusí byť spojené), len upozorniť povinného na povinnosť nerobiť úkony, ktoré by viedli k zmenšeniu či k úplnému zbaveniu majetku a tým k sťaženiu alebo dokonca k znemožneniu uspokojenia oprávneného. Ide o rovnakú povinnosť, ktorá inak pre povinného ako dlžníka vyplýva aj z ustanovení §§ 42a a 42b Obč. zákonníka (povinnosť nerobiť právne úkony ukracujúce uspokojenie pohľadávky veriteľa). Pretože s porušením povinnosti vyplývajúcej z týchto ustanovení Obč. zákonníka spája zákon výslovne sankciu odporovateľnosti právnych úkonov (nie ich neplatnosti), treba rovnakú sankciu spájať aj porušením všeobecného zákazu nakladať s majetkom, uloženého povinnému súdnym exekútorom v upovedomení o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm.b/ Exekučného poriadku. Takýto výklad je súladný aj s ustanovením § 47 ods. 1 písm.a/ Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekútor v upovedomení o začatí exekúcie zároveň vyzve povinného, aby uspokojil pohľadávku oprávneného. Ak by totiž s porušením všeobecného zákazu nakladať s majetkom mali byť spájané následky absolútnej neplatnosti právnych úkonov, potom by povinný nemohol robiť ani také úkony, ktoré by smerovali k uspokojeniu pohľadávky oprávneného, čo by odporovalo samotnému zmyslu exekučného konania. Naopak výklad spájajúci s porušením uvedeného zákazu následky odporovateľnosti právnych úkonov umožňuje povinnému, bez rizika takéhoto následku, robiť právne úkony nakladania s majetkom

smerujúce k uspokojeniu oprávneného. Okrem toho zohľadňuje aj práva tretích osôb tým, že chráni ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí majetku od povinného (jednou z podmienok odporovateľnosti je totiž, že tretej osobe, ak nešlo o výnimky, musel byť známy úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa). Rešpektuje tak jeden zo základných princípov právneho štátu a to princíp právnej istoty a v rámci neho zásadu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv. NS SR sp.zn. 4Cdo 107/2007 z 25.11.2008.

19. S poukazom na tieto skutočnosti preto nie je možné prijať argumentáciu žalobcu, ktorý poukazuje na rozhodnutia českých súdnych autorít, ktoré však v tomto prípade nie sú aplikovateľné vzhľadom na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí riešil skutkovo rovnakú vec.

20. Za takéhoto stavu potom nie je dôvodné sa zaoberať ďalšími odvolacími argumentmi ako aj skutočnosťou, či je tu naliehavý právny záujem pre prípustnosť takejto žaloby.

21. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV.ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

22. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).